

**בית-המישפט
מאשר פירסומי
„העולם הזה”
בפרשת רכטמן**

בסידרת מאמרים על ראש עיריית רחובות, שמואל רכטמן, שהתפרסמה ב"העולם הזה", היה לב הסידרה העיסקה שלפיה התיר רכטמן למסגר יפתח פתחי להקים מסגריה על מיגרש של העירייה ופתחי שילם דמי-שכירות לאמו של רכטמן. בעקבות תלונה של פתחי ב-מישטרה נגד רכטמן בעניין זה, פנה רכטמן לבית-המישפט ברחובות וביקש להוציא צו-הרסנה. בימים אלה ניתן פסק-דין של השופטת שולמית ברמן, ובו אגשור העובדות שפורסמו בעיתון. השופטת קבעה, בפסק ובגור הדין, כי פתחי הקים את המיבנה לפי הצעתו וברשותו של ראש העירייה, ואפילו ביוזמתו. ראש העירייה לא ניסה להכחיש את עדויותיהם של פתחי ואחרים, כי אמו קיבלה שכר-דירה תמורת השטח של העירייה שהוחכר. לכן, בית-המישפט מא-מין לפתחי וברור כי על בית-המישפט להקל בגזר-הדין אחרי שפתחי הודה בה-קמת מיבנה בלתי-חוקי.

**מנכ"ל המועצה מסרב
לאפשר ייצוא עודפים**

צת הלול דורון להשיב. תשובתו מובאת כאן בציטוט מדויק, כי אחרת איש לא יאמין שאכן כך השיב:

„ביחס לעודפים, אנו משתדלים למנוע אותם. אולם במידה שמתעוררת בעייה של ייצוא, עומדת לרשותנו רשת ענפה של סניפי „אגרסקו” בחו"ל וכן יש לנו קשרים עם אירגוני-שיווק ארציים

מנכ"ל דורון
בלי קומיסיון

העיתונות מודיעה על עודפי עופות ה-מצטברים במחסני מועצת הלול. הווטרינר הראשי של שירות הבריאות הממ-שלתי אף הורה להשמיד כלאי בשר הודי שנשמר בקירור יותר מתישעה חודשים. מועצת הלול מזניקה את הממשלה לייקר את מחירי הבשר הקפוא המיובא, כיוון שמחסניה מלאים עודפי עופות קפואים ואינה יודעת מה לעשות בהם. וזאת, כאשר הממשלה מסבסדת כל קילוגרם עוף קפוא בשבע לירות, מתוך מחירו לצרכן שהוא כ-11 לירות.

במצב זה ניתן לצפות כי מועצת הלול רק תשמח לייצא עודפי עופות כאלה במחיר סביר. למעשה כדאי לה לייצא את העודפים ככל מחיר במקום להשמידם אחרי תישעה חודשים.

לפני שלושה חודשים הציעה חברת „ארמוקור” לרכוש 10 אלפים טונות של עופות קפואים במחיר של 960 דולר הטונה — מחיר סביר לכל הדיעות, שהוא גבוה ממחיר השוק בישראל. מניות בלתי-פוסקות למועצת הלול ומנכ"לה, יעקב דורון, נענו בשלילה. מועצת הלול הודיעה כי היא מסרבת לייצא את עודפי פיה באמצעות מתווכים פרטיים ולשלם להם קומיסיון היא מעדיפה כנראה ל-השמיד עודפי עופות ולגרום לייקור מחירי הבשר בישראל בגלל העודפים ש-לה. „ארמוקור” רכשה את העופות בקר-לימורניה, הביאה אותם לאיראן, הקר-בה לישראל.

באותה עת פנתה חברת הייבוא „שקל” של צבי מאלק, והציעה לרכוש כל כמות של עופות עבור רשת בתי-מלון ששוויץ במחיר של 1100 דולר הטונה. זהו מחיר גבוה לכל הדיעות, אולם החבר רח לא זכתה בתשובה. מאלק פנה במיכ-תב עם העתק הצעתו למנהלים הכלליים של מישרד האוצר, המיסחר והתעשייה והחקלאות, ורק אז הואיל מנכ"ל מוע-

מהפכת-החצר

בוועד אירגון

המהנדסים

והארכיטקטים

יושבראש איגוד המהנדסים והארכי-טקטים העצמאי, שמעון ירון, פרש מתפקידו בגלל התנגדותו לדישת כמה חברי ועד כי האיגוד יתערב בשאלות של קבלת עבודות של חברי האיגוד. במקומו נבחר נחום שני.

הרקע הוא המאבק בין חברי האיגוד על תוכנו הקמת תחנת-הכוח החדשה של חברת-החשמל. בלחץ הוועדה לאישור ייבוא ידע הנדסי הסכימה חברת החש-מל למסור בישראל 700 אלף שעות תיכ-נון מתוך 4 מיליון שעות תיכנון כוללות. המדובר בעבודה שתימשך עשר שנים, אך נוכח השפל בבנייה היא מהווה נתח שמן לכל מהנדס וארכיטקט בארץ.

שמעון ירון הוא בעל אחד ממשרדי המהנדסים הגדולים והידועים בארץ, „ירון-שמעון”, הנחשב כטוב ביותר בת-חום מיבנים כבדים. מישרדו היה בין החברות שחברת החשמל בחרה בחן ל-תיכנון עבודתה. שאר המישרדים היו

גליכה על מים לזקנים. המצג מורכב ממקל-סבא הנעזר בבסיס רכוב מקל-קר. קם החובבנים. זקנה עם מקל שר-התבקשה להצטלם עם המקל סירבה ב-עקשנות אופיינית לזקנים: „באמת, זה מה שחצר לי. בקושי אני מסתדרת על האדמה או עכשיו רוצים להכניס אותי למים?” לעומת זאת צחקה במלא פה. כתינוקת. למראה, הסלפון לאחזבים לדבר אך לא לשמעו. נראה שזה ביטא עבודה מישאלות-ילב גסטרות. תמורת ההבנה שר-גילה כלפי הזקנים וזה הליל הפץ בטיסה בשמי ירושלים.

המוצגים של הלא-אמנים עמדו בכבוד מול מוצגיו של האמן המקורי. זאק קרל-מן אינו צריך להצטער על כך שהסכים להציג את מוצגיו הזוכים בתערוכת-ירושל-אין ספק כי מוצגיו מלוושים רעשיים ביד מיקצועית. אולם אלה של התחרות התישראלית הוסיפו לתערוכתו את גופך הנאיביות והראשונות, את הקסם שב-התלהבות החובבנים.

**מישטרה
מארב בתוך הלילה**

**כאשר ביקשו נוסעי המכונית
שנחשדה ע"י המישטרה להתזנן
על המידרף הפראי והמסוכן —
גירו שאין עם מי לדבר**

שני הווגות חזרו מבילוי משותף באש-דוד ועשו את דרכם, בשעת-ערב מוקדמת, חזרה הביתה, לרחובות. הנסיכה התנהלה על מי-מגוחות, והארבעה שוחחו ביניהם. רק באותו ערב התודעו אלה לאלה. הי-שעה הייתה אחת-עשרה בערב, והם החלי-טו לשוב מוקדם כיוון שארבעתם אנשים עובדים.

כשהתקרבה מכונית פולקסוואגן למר-שב צופיה, הבחינו יושביה לפתע במיפס שוטרם הניצבים ליד מחסום בכביש. נהג המכונית האט את מהירות נסיעתו למיני-מום וחלף על-פני המחסום. המהירות שבה נסע איפשרה לשוטרם זיהוי מהולט של היושבים בה. איש לא אותת להם לעצור, ואף לא הראה סימן כלשהו לכך שדברי-מה אינו כשורה.

הנהג חלף על פני המחסום, הגביר את המהירות והמשיך בדרכו. הארבעה, רגור-עים לחלוטין, המשיכו בשיחתם. בעוברם את הגשר שבמבואות יבנה, הגיחו לפתע משולי הדרך, מבין העצים, שתי מכוניות פורד לבנות בעלות מיספר-רים אורחיים. הן זיעקו במהירות בעיקבות מכונית הפולקסוואגן, כשהן מגסות לחסום את דרכה בצורה מסוכנת.

„היינו משוכנעים שאלה שיכורים ש-מנסים לעצור אותנו כדי להציק, או להתי-עסק עם הנשים”, סיפר מאיר מצהרי, אחד מנוסעי המכונית, נשוי ואב לילד.

מאיר, אשתו והווג השני נבהלו, לא הבינו מה מתרחש. הם חששו לעצור את מכוניתם בגלל הדרך המפוקפקת שבה גיי-טו שתי המכוניות להורידם מהכביש.

„אחרי-כך חשבתי שזו חבורת פושעים שמחפשת מכונית פולקסוואגן כמו זו שלנו לחיסול השבונות, וכנראה היה נדמה להם שזו המכונית. פחדנו פחד-מוות”, אומר מאיר. כעבור זמן קצר, אחרי נהיגה מסור-כנת ופרועה הצליחו שתי מכוניות הפורד לעצור את מכוניתו של מאיר. יושביהן קפצו מתוכן באקדחים שלופים וצעקו ל-ארבעה: „צאו! צאו מהר!” על שתי המ-כוניות הלבנות לא היה סימן-זיהוי כלשהו. והאנשים שקפצו מתוכן לא הואילו להודות.

„ראינו שיש לנו עסק עם שיכורים או טיפוסים מפוקפקים, ואמרנו לעצמנו: 'בואו ניסע כמאן ליבנה, שם ייתכן שהי-שיכורים האלה יגיהו לנו'”, אומר מאיר. „פחדנו בגלל הנשים”.

אין כתובת. שני הווגות המשיכו ב-דרכם, מבוהלים עד מוות. אולם, ה"שיכו-רים" לא הגיחו להם. הם המשיכו במידרף אחר המכונית. לפתע נשמעו יריות, גלגלי הפולקסוואגן נוקבו, הנהג כימעט שאיבד את השליטה על ההגה ובכנף המכונית נק-רעו שלושה חזורים. עדות לירי המכוון. בשלב זה הבינו נוסעי המכונית שסיכוייהם לצאת בשלום מועטים. הם נעצרו, ויצאו ממכוניתם. ה"שיכורים" היו שוטרים.

הם משכו את הארבעה החוצה ככות, מרות שהללו עמדו כבר לצאת בכוחות-עצמם. השוטרים בדקו אותם, וערכו חיפוש גופני. לאחר-מכן ערכו חיפוש מדויק (המשך בעמוד 45)

ראש-עירייה רכטמן
בלי תירוצים

בית-המישפט סירב לצוות על פתחי להרוס את המיבנה, והסתפק בהטלת קנס סימלי של 300 לירות בלבד. גזר-הדין ניתן למרות שהעירייה ביקשה הוצאת צו-הרסנה והטלת קנס בגובה המבנה. יוכל המישרד לטפל בחברות ממשלתיות.

שותפי צדוק

מסרבים לקבלו

שותפיו-לשעבר של חיים צדוק, עור-כי-הדין ברזל-דעואל, הודיעו לו על סירובם לקבלו כשותף למישרד. הסיבה העיקרית היא היות צדוק חבר-כנסת. לפי חוק החברות הממשלתיות, צדוק היה מיוזמו, אסור לחבר-כנסת לשמש כעורך-דין של חברה ממשלתית. אם יצטרף צדוק למישרד הקודם לא יוכל המישרד לטפל בחברות ממשלתיות. אילו היה המערך בשלטון, היה המיש-רד יכול לקבל, אולי, פיצוי אחר, אולם עתה יגרום לו הדבר רק נזק.

ח"כ צדוק
בלי נזק